

Knihovnicko-informační zpravodaj U Nás
Vyšlo: 12.10.2004
Číslo: Ročník 14 (2004), Číslo 3
Sekce: Stalo se
Název článku: Jak jsem se stal rytířem
Autor: Daniel Lustig
Zdroj: <http://unas.svkhhk.cz/clanek.asp?id=448>

Jak jsem se stal rytířem

Daniel Lustig

Je mi 12 let a už více než tři roky chodím pravidelně do Městské knihovny v Jičíně. Kromě toho, že si půjčuji knížky, jsem tam i několikrát spal. Nikoliv ve dne, ale přes noc. To asi není úplně běžné, aby se šel čtenář do knihovny vyspat. Jak ale vím, v dětských odděleních knihoven se spí i jinde, a tak to už ani nikoho moc nepřekvapí. V naší jičínské knihovně jsem se setkal i s různými osobnostmi. Z minulosti třeba s Albrechtem z Valdštejna nebo Josefem Štefanem Kubínem. Také s různými spisovateli a ilustrátory z minulosti i současnosti nebo s rozhlasovým Hajajou. Naše třída ještě na základní škole se díky paní učitelce Víchové zapojovala do různých soutěží, které knihovna vyhlašuje. Povedlo se nám třeba vyrobit leporelo na téma Mach a Šebestová v Českém ráji. Letos jsem začal chodit do gymnázia a společně s kamarádem vydávat svůj časopis. Také jsem byl několikrát vyzván, abych se přestrojil do kostýmu Cipíška a pomáhal dotvářet pohádkovou atmosféru různých knihovnických akcí. Třeba otevření čítárny U Čerta s knihou. Jednoho dne na mě paní knihovnice Alena Pospíšilová vybafla, že jestli budu souhlasit, pojedeme autobusem do Prahy, abych mohl být pasován na rytíře Řádu krásného slova. Neměl jsem nic proti, jenom jsem doufal, že termín pasování bude 1. týden v červnu, protože druhý jsem měl něco v plánu já a třetí týden zase něco paní knihovnice, naše čertova babička Mechuška.

Nečekali jsme ani 14 dní a přišel e mail, že termín je 1. června 2004. Oba jsme byli přímo nadšeni, a abych nejel sám, vybrali jsme ještě moji spolužačku Olgu Procházkovou, která je také čtenářka knihovny a jako šikovná výtvarnice měla reprezentovat spřátelený K klub. Také souhlasila, a tak jsme se dali do přípravy; K klub udělal krásné vypálené čertíky z hlíny a já s Mechuškou jsem nabalil propagační letáky Jičina a okolí a razítka čítárny do obálek. Než jsme se nadáli, přiběhl svátek dětí, tedy 1. červen. Ráno jsme vstali jako do školy, jenže jsme šli do knihovny, kde jsme měli sraz. Když jsem přišel, Mechuška už tam byla, ale Olga pořád nikde. Asi za deset minut nám jel autobus, tak jsme se vydali na autobusové nádraží. Když jsme vyšli před knihovnu, konečně jsme viděli Olu. Bylo to o fous.

Na autobusáku jsme nastoupili do autobusu a za chvíli jsme byli v Praze. Metrem z Černého mostu a pak ze stanice Vltavská tramvají jsme jeli na Letnou. Naskytl se nám pěkný rozhled na Prahu. Pěšky jsme pak šli do Královské zahrady. Cestou jsme minuli kyvadlo, čínský pavilon a vilu předsedy vlády. Před královským letohrádkem Belveder jsme objevili romantickou jeskyni s nápisem Julius Zeyer. Nevím ani, jak jsme se ocitli na Pražském hradě. Pak jsem skoro běželi Nerudovkou dolů, protože přšelo. Došli jsme do pražské čítárny U Čerta s knihou, kde jsme měli schůzku s prvním pasovaným rytířem, spisovatelem Zbyňkem Malinským. Nabídli nám tam čaj a my jsme ho s chutí přijali. Když jsme trochu oschli, vydali jsme se zase na cestu, tentokrát do barokní Zrcadlové síně

pražského Klementina v areálu Národní knihovny.

Slavnost knihoven začala a všichni jsme byli napjatí a klidně bych se vsadil, že já nejvíce. Než jsem na řadu přišel já, asi pět dětí už bylo pasováno na rytíře. A pak nastala pro mě dlouho očekávaná chvíle; paní, která vyvolávala jednotlivé budoucí rytíře, vyslovila moje jméno. Přišel jsem před všechny ty lidičky, kteří tam seděli, a byl jsem úplně nervózní. Všichni se na mě usmívali a já jsem překonal trému a klekl si před loňskou držitelku titulu rytíře, sice divně, ale klekl. Začala odříkávat po slovech slavnostní formuli a poté přikázala: „Slib!“, tak jsem slíbil. Obdržel jsem medaili, plyšáka a dokument o pasování. Pak byly pasovány ještě asi 4 děti a z dospělých paní spisovatelka Ivona Březinová a Zdeněk Svěrák.

Když bylo vše ukončeno, šli jsme se pořádně najíst do KFC. Náš další program byl úplně jednoduchý: vystoupit s plným břichem na Staroměstskou věž. Byl jsem překvapen, že se nám to povedlo. Byla vidět skoro celá Praha a nejvíc se mi líbily barevné krávy, které byly rozestavěné po celé Praze.

Domů jsme přijeli unavení a byli jsme rádi, že máme vše za sebou. Myslím, že to byl pro všechny obrovský zážitek, který doufám nikdy nezapomenu.